

være nogen særdeles Grund til at gaa ind paa dette Ændringsforslag.

Finansministeren (Estrup): Den ærede Landsthingsmand, der nu satte sig, vilde gjøre gjældende, at der af Hensyn til de usikre Forhold i Kolonierne vel kunde være Grund til kun for et Aar ad Gangen at fastsætte Koloniernes Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder. Det undrer mig, at den ærede Landsthingsmand ikke har gjort denne Betragtning gjældende den Gang, da den lille Lov om Fastsættelse for to Aar af Koloniernes Bidrag forelaa her i Landsthinget. Jeg mindes ikke, at der den Gang fra nogen Side er gjort den Bemærkning, at det af Hensyn til den usikre Tilstand i Kolonierne vilde være rigtigt kun at fastsætte Bidraget for eet Aar ad Gangen. Dersom dette var sket, dersom der ikke alene var fremkommet Bemærkninger, men var stillet Ændringsforslag i saa Henseende, saa vilde dette Spørgsmaal den Gang være blevet afgjort. Det, som er det Væsentlige, er i mine Tanker ikke det, om Bidraget fastsættes for eet, to, ti Aar, eller for et hvilket som helst Antal Aar, men det, som er det Væsentlige, er, at Koloniallovens Bestemmelse opfyldes, den Bestemmelse nemlig, at Bidraget efter de første ti Aars Forløb paany fastsættes ved Lov. At der ikke derved kan være tænkt eller kunde være tænkt paa, at Bidraget skulde fastsættes ved den aarlige Finanslov, forekommer mig at fremgaa allerede deraf, at det saa vilde være umuligt for Kolonierne selv at vedtage deres eget Budget, naar de vare fuldstændig uvidende om, hvilken Udgiftspost der skulde opføres paa det som Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder. Dette er imidlertid ikke den eneste Indvending imod at gaa ind paa den Vej, Folkethinget nu har foreslaaet, at fastsætte Koloniernes Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder igennem Finansloven. En anden Indvending, som jeg ogsaa har gjort gjældende ved Finanslovens første Behandling her i Thinget, er den, at en saadan Bestemmelse for det kommende Aar vil være i Modstrid med en anden Bestemmelse i Kolonialloven, nemlig Bestemmelsen i § 2 om, at Love, vedkommende Kolonierne, skulde være forelagte først til Betænkning i vedkommende Kolonialraad, og det har Danmarks Finanslov ikke været. Jeg maa altsaa forlene, at det vilde være ligefrem i Strid med Koloniallovens klare Bestemmelse, om man nu ved Finansloven vilde fastsætte Koloniernes Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder.

Svar: Det forekommer mig klart, at Finansloven ikke behøver at forelægges i sin Helhed for Kolonialraadene; naar derimod den Post, som vedkommer Kolonierne, har været forelagt dem, tror jeg, at Bestemmelsen er sket fyldest. Jeg har ikke Kolonialloven hos mig, men saavidt jeg erindrer, saa skal dog ikke ubetinget enhver Lov

forelægges vedkommende Kolonialraad. Naar den ærede Minister undrede sig over, at jeg ikke allerede dengang, det særlige Lovforslag var til Behandling, fremkom med Forslag om, at det kun skulde gjælde for et Aar, skal jeg dertil bemærke, at det jo ofte er Tilfældet, at man kan have nogen Lov om en Lov, men en Lov, som man dog ikke synes er saa stor, at man derfor vil komme frem med nogen Ændring, og saaledes kunde det jo være Tilfældet her, at jeg ogsaa dengang mente, at det var rigtigt, at man, saalænge man slet Intet fik fra Bestindien — jeg regner naturligvis Indtægten for Intet, naar Statskassen vil have en større Udgift for Bestindiens Skyld — indskrænkede Loven til at gjælde saa kort Tid som muligt.

Finansministeren (Estrup): § 2 i Kolonialloven af 27de November 1863 lyder saaledes: „I de øvrige Kolonierne vedrørende Anliggender vil der, forinden nogen Lov, indeholdende Bestemmelser, der særligen vedkomme de vestindiske Der, udgives, være at give vedkommende Kolonialraad Leilighed til at udtale sig, naar ikke særegne Grunde nødvendiggøre en Undtagelse“. Jeg henstiller til den ærede Landsthingsmands Overveelse, om der her er særegne Grunde tilføede for at fastsætte Koloniernes Bidrag til Møderlandets almindelige Fornødenheder paa Finansloven i Stedet for paa den særlige Lov, som er vedtagen i indværende Samling af Landsthinget og som hviler og har hvilet i temmelig lang Tid i det andet Thing. Jeg henstiller, om der kan siges at være særegne Grunde tilføede for nu at ville fastsætte dette Bidrag paa Finansloven.

Svar: Jeg skal blot besvare den ærede Conseilpræsidents Spørgsmaal med, hvad jeg allerede tidligere har sagt, nemlig, at efter min Mening har dette Spørgsmaal været forelagt ganske som Ordlyden er i Finansloven, og at det efter min Anskuelse ikke kan være Meningen, at det skulde være nødvendigt at forelægge hele Finansloven, som igrigt aldeles ikke vedkommer Kolonierne.

Conseilpræsidenten og Finansministeren (Estrup): Jeg holder mig for mit Vedkommende fulst overlevist om, at dersom dette Spørgsmaal, om Fastsættelsen af Koloniernes Bidrag til Møderlandet skulde ske paa Danmarks almindelige Finanslov, havde været forelagt Kolonialraadet, da vilde dette ubetinget have fraraadet det, i Stedet for at det har tilraadet Bestemmelsen saaledes som den nu er bleven forelagt af Regjeringen, fastsat for to Aar, paa en særlig Lov.

Ordføreren (Bloug): I denne sidste Betragtning har den høitærede Minister vistnok fuldstændig Ret. Det er ganske klart, at det paa ingen